REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U OSIJEKU
Europska avenija 7

P-2171/2019-49

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

i

R J E Š E N J E

Općinski sud u Osijeku, po sucu Nikolini Primorac, u pravnoj stvari tužitelja Igora Brkića iz Osijeka, Vatrogasna 69e, OIB:95240862722, zastupanog po punomoćniku Arturu Fišbahu, odvjetniku iz Osijeka, protiv tuženika Addiko bank d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po zastupanog po punomoćniku Iris Šanjug, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Ćurković i Šanjug iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 13. listopada 2026., u prisutnosti punomoćnika tužitelja Artura Fišbaha i zamjenika punomoćnika tuženika Željke Radoš Radičević, 16. studenog 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I/ Utvrđuju se ništetnima dijelovi odredaba čl. 3. i čl. 4. Ugovora o kreditu broj 5140060242-60010447685/2005 sklopljenim 13. srpnja 2005. i solemniziranim po Javnom bilježniku u Osijeku Lidiji Perić pod brojem OU-1530/05 15. srpnja 2005., između tužitelja Igora Brkića i tuženika Addiko bank d.d., a kojim se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak i dijelovi ugovornih odredbi o ugovornoj kamati.

II/ Odbija se tužitelj Igor Brkić u dijelu tužbenog zahtjeva kojim je tražio utvrđenje ništetnim odredbe čl.2. Ugovora o kreditu iz točke I/ izreke ove presude.

III/ Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. da tužitelju Igoru Brkiću isplati iznos od 2.808,86 eura (slovima: dvijetisućeosamstoosameuraosamdesetšestcenti) sa pripadajućim zateznim kamatama koje teku od 31. svibnja 2026. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja

je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV/ Odbija se tužitelj Igor Brkić s dijelom tužbenog zahtjeva za isplatu zateznih kamata koje na iznos od 2.808,86 eura teku od 1. listopada 2015. do 30. svibnja 2026.

V/ Odbija se tužitelj Igor Brkić s dijelom tužbenog zahtjeva koji glasi:

„Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. da tužitelju Igoru Brkiću isplati iznos od 9.390,61 eura sa pripadajućim zateznim kamatama koje teku počam od 1. listopada 2015.g. do 31. prosinca 2022.g. po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023.g. do 29. prosinca 2023.g. po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je objavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023.g. pa do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

VI/ Utvrđuje se da ne postoji tražbina tuženika Addiko bank d.d prema tužitelju Igoru Brkiću u iznosu 290,24 eura i 1.061,12 eura.

r i j e š i o j e

VII/ Utvrđuje se da je tužba djelomično povučena u dijelu u kojem je tužitelj tražio utvrđenje ništetnosti Aneksa Ugovora o kreditu broj: 5140060242-60010447685/2005 od 10. veljače 2016.

VIII/ Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. da tužitelju Igoru Brkiću naknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu 995,94 eura zajedno s pripadajućom zateznom kamatom računajući od dana donošenja prvostupanjske presude 16. studenog 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana, dok se s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu troška postupka preko dosuđenog iznosa tužitelj odbija.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 11. lipnja 2019. podnio tužbu u kojoj je naveo da je s pravnim prednikom tuženika Slavonskom bankom d.d. kao davateljem kredita 13. srpnja 2005. sklopio Ugovor o kreditu prema kojem mu je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 83.000,00 švicarskih franaka (u nastavku: CHF) u kunskoj protuvrijednosti. Navodi da su se tijekom otplate kredita radi dizanja kamatne stope te tečaja CHF u odnosu na kunu, početno ugovoreni anuiteti povećavali u odnosu na početni plan otplate kredita. Naime, pored iznosa glavnice, tužitelj je bio dužan tuženiku platiti i redovnu kamatu koja je ugovorena kao promjenjiva i koja se tijekom postojanja obveze po Ugovoru mijenjala u skladu s jednostranim odlukama tuženika, a koja je na dan sklapanja Ugovora iznosila 4,90% godišnje. Ističe da mu tuženik prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije pružio dovoljno informacija i obavijesti o rizicima vezanim uz zaključenje predmetnog Ugovora ugovaranjem valutne klauzule CHF, odnosno o rizicima vezanim uz rast tečaja CHF u odnosu na kunu. Smatra da su navedene odredbe Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli protivne načelu savjesnosti i poštenja, te da su uzrokovale znatnu neravnotežu ugovornih strana na štetu tužitelja. Navodi i da su se o ništetnosti navedenih ugovornih odredbi već pravomoćno izjasnili sudovi Republike Hrvatske, i to povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača zbog čega se pozvao na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. koja je potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda broj Pž-6632/2017 od 14. lipnja 2018., na presudu Visokog trgovačkog suda broj Pž-7129/2013 od 13. lipnja 2014., na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/2014 i Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018. Navodi da je sukladno čl. 502. c. Zakona o parničnom postupku sud vezan za prethodna utvrđenja u naprijed navedenim presudama. Navodi da je s tuženikom 10. veljače 2016. sklopio Dodatak Ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita denominiranog u kunama s valutom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u eurima. Smatra da mu tuženik unatoč provedenoj konverziji nije u cijelosti vratio preplaćene iznose nastale kao posljedica ugovaranja ništetnih odredbi pogotovo stoga što u vrijeme konverzije kredita još uvijek nije bila donesena pravomoćna odluka Visokog trgovačkog suda kojom je utvrđena ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u predmetima „švicarac“. Stoga navodi da mu je tuženik dužan vratiti sve što je primio na temelju ništetnih odredbi ugovora o kreditu. Uzimajući u obzir navedeno, predložio je sudu da donese presudu kojom će utvrditi da su ništetne pojedine odredbe Ugovora o kreditu kojima je ugovorena jednostrano promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula, kojom će utvrditi ništetnim Dodatak Ugovoru o kreditu kojim je kredit konvertiran, te kojom će naložiti tuženiku da mu na ime preplaćenih iznosa kamate i tečaja dosudi određeni iznos koji će konačno urediti nakon provedenog vještačenja. Ako sud utvrdi da Dodatak Ugovoru o kreditu nije ništav, predložio je sudu da donese odluku kojom će pored deklaratornog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti, naložiti tuženiku da mu isplati preplaćene iznose zajedno sa zateznim kamatama od 30. rujna 2015. do isplate, zatezne kamate na tako preplaćene iznose do 30. rujna 2015., te razliku nedospjele glavnice kredita (stupnjevita tužba).

1.1. Podneskom od 13. lipnja 2023. tužiteljica je postavila kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva u iznosu 10.000,00 eura.

1.2. Podneskom od 31. svibnja 2026. tužitelj je nakon provedenog vještačenja konačno postavio tužbeni zahtjev na iznos od 12.199,47 eura s tim što je djelomično povukao

tužbu u dijelu u kojem je tražio utvrđenje ništetnim Dodatka ugovoru o kreditu kojim je kredit konvertiran.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu, te je istakao prigovor zastare. Pojašnjava da su sklapanjem aneksa ugovoru o kreditu izmijenjene odredbe osnovnog ugovora u dijelu valute obveze i kamatne stope, te da se te odredbe primjenjuju retroaktivno zbog čega eventualno ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu više ni nema. Budući da je predmetni ugovor o kreditu konvertiran, smatra da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe u ovom predmetu. Smatra da se u ovome slučaju ne mogu primijeniti utvrđenja iz kolektivne presude jer ovo nije postupak za naknadu štete, i jer Slavonska banka d.d. kao pravni prednik tuženika nije obuhvaćena kolektivnom presudom. Navodi da je prilikom sklapanja Ugovora pojedinačno pregovarao s tužiteljem, te da je tužitelj mogao birati hoće li sklopiti ugovor s promjenjivom ili fiksnom kamatnom stopom kao i hoće li uzeti kunski kredit ili kredit s valutnom klauzulom u eurima ili u CHF, te da je tužitelj svojom voljom odabrao upravo ovaj kredit s promjenjivom kamatnom stopom i s valutnom klauzulom u CHF. Također navodi da je prilikom sklapanja ugovora o kreditu objasnio tužitelju značenje samog ugovora kao i promjenjive kamatne stope i valutne klauzule, te da je ugovor jasan i razumljiv. Poziva se na odluku VSRH u predmetu Gos-1/2019 u kojem je zauzet stav da je sporazum o konverziji koji je sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 102/2015, u nastavku ZIDZPK/15) valjan i da ima pravne učinke i u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Tuženik je istako i prigovor radi prebijanja za iznos od 2.650,00 eura, a koji se iznos odnosi na tzv. negativnu tečajnu razliku kada je tužitelj platio manje anuitete jer je tečaj bio manji od tečaja koji je vrijedio na dan korištenja kredita. Uzimajući u obzir sve navedeno, predložio je sudu da u cijelosti odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

3**.** U dokaznom postupku pročitani su: Ugovor o kreditu broj: 5140060242-60010447685/2005 (list 11-19 spisa), otplatni plan (list 20-26 spisa), Aneks ugovoru o kreditu (list 27-31 spisa), obavijest o provedenoj konverziji (list 32-33 spisa), izračun konverzije (list 99-105 spisa). Na okolnost visine tužbenog zahtjeva provedeno je financijsko knjigovodstveno vještačenje po stalnom sudskom vještaku Dubravki Herceg (list 196-279, 298-299, 300-312, 318 spisa). Proveden je dokaz saslušanjem svjedoka Marije Unukić (list 331spisa) i tužitelja Igora Brkića (list 318-319 spisa). Tuženik je odustao od dokaznog prijedloga za saslušanje javnog bilježnika.

3.1. Sud je odbio dokazni prijedlog tuženika za čitanje članka „Promjenjive kamate, devizna klauzula i klizna skala iz Zbornika iz 2014.“, „Kretanje tačaja CHF i EUR“ u broju 7 iz lipnja 2005. pod naslovom „Stambeni krediti uz valutnu klauzulu EUR ili CHF“, mišljenja nezavisnog odvjetnika Nielsa Wahla, mišljenja Ručević vještačenja d.o.o., budući da činjenice koje se navedenim dokazima trebaju utvrditi nisu od utjecaja za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari.

4. Predmet spora u ovom postupku je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnim dijela odredbi Ugovora o kreditu broj: 5140060242-60010447685/2005 koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule vezane uz tečaj CHF, te zahtjev tužitelja za povrat preplaćenih iznosa kredita temeljem ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli po navedenom ugovoru.

5. Među strankama nije sporno:

- da je tužitelj kao korisnik kredita 13. srpnja 2005. s pravnim prednikom tuženika Slavonskom bankom d.d. kao davateljem kredita sklopio Ugovor o kreditu broj: 5140060242-60010447685/2005 kojim je tužitelju odobren stambeni kredit u iznosu od 83.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za devize tuženika važećem na dan korištenja kredita;

- da se tužitelj obvezao platiti tuženiku kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva, a koja na dan sklapanja ugovora iznosi 4,90% godišnje;

- da se kamata obračunava u CHF a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju HNB važećem na dan plaćanja i sadržana je u anuitetima i dospijeva na naplatu zajedno s njima;

- da se kredit otplaćuje 25 godina u jednakim mjesečnim anuitetima uvećano za obračunatu i pripisanu kamatu, plativih u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za devize tuženika važećem na dan dospijeća, odnosno na dan plaćanja ako se plaćanje vrši prije roka dospijeća,

- da je korisnik kredita suglasan da je kamatna stopa promjenjiva i vezana uz određenu valutnu klauzulu, te da se izmjena kamatne stope smatra sastavnim dijelom ugovora bez posebnog zaključivanja aneksa ugovoru;

-da su tužitelj i tuženik 10. veljače 2016. sklopili Aneks Ugovoru o kreditu (u nastavku: Dodatak) kojim je kredit konvertiran;

-da su stranke Dodatkom utvrdile da je tužitelju na dan konverzije 30. rujna 2015. na ime preostale neotplaćene glavnice ostao iznos od 41.017,03 eura, da iznos pretplate na dan 30. rujna 2015. iznosi 8.887,48 kuna, da će se iznos preplate koristi za namirenje budućih anuiteta i to najviše do 50% dospjelog anuiteta sve dok se preplata u potpunosti ne iskoristiti.

5.1. Navedene nesporne činjenice proizlaze i iz Ugovora o kreditu broj 5140060242-60010447685/2005 i Dodatka Ugovoru.

6. Među strankama je sporno ima li tužitelj pravni interes za podnošenje tužbe u ovom predmetu budući da je kredit konvertiran, jesu li odredbe Ugovora o kreditu broj 5140060242-60010447685/2005 koje se odnose na valutnu klauzulu vezanu uz tečaj CHF i promjenjivu kamatnu stopu ništetne, te ima li tužitelj pravo na povrat preplaćenih iznosa otplate kredita temeljem takvih odredbi uzimajući u obzir da je kredit konvertiran. Sporno je i to je li nastupila zastara tužiteljevog potraživanja.

7. Sud smatra neosnovanim prigovor tuženika da ne postoji pravni interes tužitelja za podnošenje predmetne tužbe zbog izvršene konverzije jer je i VSRH u svojoj odluci broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. također zauzeo pravno shvaćanje da korisnik kredita samim sklapanjem dodatka Osnovnom ugovoru o kreditu nije izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, a slijedom toga i pravo na postavljanje kondemnatornih zahtjeva za isplatu temeljem tako utvrđenih nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu.

8. Presudom Visokog Trgovačkog suda poslovni broj: Pž-7129/13, odnosno presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12, presudom Visokog Trgovačkog suda poslovni broj: Pž-6632/17, te presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Revt-249/14 i presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Rev-2221/18 odlučeno je da je, između ostalih tuženika, i ovdje tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditu, na način da su nepošteno ugovorili promjenu kamatne stope jednostranim odlukama banke i na način da o svakoj promjeni nisu s potrošačem pojedinačno pregovarali, niti su ugovorom utvrdili egzaktne parametre i metodu izračuna parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu potrošača, korisnika kredita, sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njemu nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak.

8.1. Iako Slavonska banka d.d. nije obuhvaćena kolektivnom tužbom, utvrđeno je da se pravna utvrđenja iz kolektivnog spora koji se vodio kod Trgovačkog suda u Zagrebu pod brojem P-1401/12 i Visokog trgovačkog suda u Zagrebu pod brojem Pž-6632/17 primjenjuju u ovom postupku stoga što je u trenutku pokretanja kolektivnog postupka bilo izvršeno spajanje Slavonske banke d.d. i Hypo Alpe Adria bank d.d., a budući da je tuženik pravni sljednik Hypo Alpe Adria bank d.d., tužitelj se može pozvati na pravna utvrđenja iz navedenih presuda jer je u tom sporu kao V. tuženik sudjelovala Addiko bank d.d. (ranije Hypo Aple Adria bank d.d., pravni prednik tuženika i pravni sljednik Slavonske banke d.d.), sve u smislu čl.502c. ZPP (tako i Županijski sud u Zagrebu u odluci Gž-2541/2024-2 od 3. lipnja 2024.).

8.2. Neosnovan je i prigovor tuženika da pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., Visokog trgovačkog suda u Zagrebu broj Pž-7129/13 i Pž-6632/17 kojima je utvrđena ništetnost i nepoštenost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi, ne obvezuje stranke u ovom postupku jer da te eventualno ništetne odredbe više ne postoje budući da su sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu zamijenjene novim. Sud je ocijenio takve navode tuženika neosnovanima jer tek utvrđenjem ništetnosti pojedinih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu za tužitelja kao potrošača nastaje subjektivno pravo na eventualnu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa tuženiku do kojih je došlo temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora.

9. U smislu odredbe članka 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 41/14., 110/15. i 14/19. – dalje u tekstu: ZZP/14) – koji je bio na snazi u vrijeme kada je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. postala pravomoćna - odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl.106. st.1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl.106. st.1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

9.1. Identično je bilo propisano i ranijim Zakonom o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09. - dalje u tekstu: ZZP/07) – koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja kolektivne tužbe – tj. čl. 138.a kojim je propisano da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl.131. st.1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl.131. st.1. ovoga Zakona obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

9.2. Također je i odredbom čl. 502.c ZPP propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st.1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti, u kojem će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

9.3. Imajući na umu smisao sudske zaštite kolektivnih interesa potrošača, ovaj sud smatra da se pravna utvrđenja iz presude povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača mogu primijeniti u svim parnicama koje potrošači individualno pokreću protiv trgovaca radi ostvarenja svojih prava koja su im povrijeđena na način kako je to utvrđeno u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava, dakle ne samo u postupcima radi naknade štete, već i u svim parnicama u kojima se zahtjev za isplatu temelji upravo na utvrđenju ništetnosti pojedine ugovorne odredbe, koju je ništetnost sud već utvrdio u postupku radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača. U suprotnom bi tumačenju takva deklaratorna presuda sama po sebi ostala bez konkretne svrhe tj. mogućnosti da na temelju iste individualni potrošač ostvari zaštitu svojih prava s obzirom da bi potrošač iste činjenice odnosno tvrdnje o ništetnosti ugovornih odredbi (tj. povredi njegovih interesa i prava) ponovno morao dokazivati u individualno pokrenutom postupku. Upravo na ovakav način tumačenja zakonskih odredbi upućuje i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015., kada obrazlaže aktivnu legitimaciju tužitelja u tom postupku za podnošenje tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, naglašavajući da zakonske odredbe nisu same sebi svrha, već se donose u svrhu uređenja određenog pravnog područja i pravnih odnosa koji u njemu nastaju, a u primjeni donesenih propisa one se trebaju tumačiti smisleno, polazeći od volje zakonodavca, ali uvijek imajući na umu svrhu kojoj su one namijenjene, kao i učinak koji se njihovom primjenom postiže. Na isti način ovdje citirane zakonske odredbe tumači i Visoki trgovački sud RH u obrazloženju svoje presude broj: Pž-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. navodeći da se pojedini potrošači, u slučaju postojanja osuđujuće odluke, u postupku individualne pravne zaštite, radi naknade štete, izmjene ugovora ili slično, mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava.

9.4. S obzirom na činjenicu da je predmetnim Ugovorom o kreditu između stranaka, koji je sklopljen u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava, ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva u skladu s odlukom banke, dakle u skladu s jednostranom odlukom tuženika, a upravo je takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, te da je ugovorena odredba kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te je i takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, ovaj sud smatra kako

je sukladno citiranim odredbama čl. 138.a ZZP/07, čl. 118. ZZP/14 i čl. 502.c ZPP tim pravnim utvrđenjima vezan u ovom postupku.

10. Prema stajalištu Ustavnog suda Republike Hrvatske iz odluke broj U-III-4372/2021 od 30. lipnja 2022., u postupcima koje potrošač pokrene individualnom tužbom protiv banke, tuženik ima pravo dokazivati da odredbe kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa odnosno valuta u CHF nisu nepoštene jer su stranke o njima pojedinačno pregovarale.

10.1. Odredbom čl.81. st.1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03. – dalje u tekstu: ZZP/03) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (st.2.). Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca (st 3.). Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (st.4.). Drugim riječima, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao.

10.2. Tuženik je tijekom postupka tvrdio da je o svim okolnostima i rizicima valutne klauzule, tužitelj obaviješten prilikom sklapanja Ugovora odnosno da je prilikom sklapanja istog tužitelju pojašnjena i odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi. Uostalom da je tužitelj samostalno odabrao valutnu klauzulu CHF.

10.3. Tužitelj je iskazao da je predmetni kredit uzeo radi kupovine stana, da se u tom stanu nije bavio nikakvom poslovnom djelatnošću, niti obrtom a niti ga je iznajmljivao, da je kredit u CHF uzeo iz razloga jer mu je tako sugerirano u banci da je to najpovoljniji kredit za njega jer je povoljna kamatna stopa. U banci mu nitko nije pojašnjavao ništa o riziku tečaja CHF. Iako je ekonomist po zanimanju, budući da nikada nije radio u svojoj struci, već u logistici, sam od sebe nije znao što je to promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula. Ne sjeća se jesu li mu o tome išta u banci objašnjavali, ali zna da su kategorički tvrdili da je ovo najpovoljniji kredit. U banci nitko nije spominjao mogućnost da bi rate kredita mogle toliko narasti. Početna rata mu je bila oko 2.200,00 kuna, a kasnije je narasla na oko 3.800,00 – 3.900,00 kuna. Da je u trenutku sklapanja ugovora znao da će doći do ovakvog rasta, taj kredit ne bi uzeo, a ne bi ga bio u mogućnosti ni plaćati. Ugovor o kreditu je sastavila banka i pročitao ga je prije potpisivanja. Dobio je i otplatni plan i tu mu ništa nije bilo nejasno. U trenutku sklapanja ugovora rata kredita mu je bila prihvatljiva i nije htio ništa mijenjati. Misli da je bio kod javnog bilježnika ovjeravati ugovor i da mu tamo nitko nije pojašnjavao pojedine odredbe ugovora. Na konverziju je pristao jer su mu u banci rekli da će mu se rata smanjiti i da će se sve stabilizirati jer se konverzijom kredit prebacuje u eure. Kredit je u međuvremenu zatvorio. Kredit je plaćao sam na način da su mu se rate skidale

putem plaće. Ne sjeća se je li prilikom konverzije bilo ikakvog govora o ovim preplaćenim iznosima koje sada potražuje ovom tužbom.

10.4. Svjedokinja Marija Unukić je iskazala da ne poznaje osobu po imenu Igor Brkić i da se ne sjeća je li kao osobni bankar s njim konkretno pregovarala u vezi njegovog kredita. Iskazala je da su na istom letku u ono vrijeme cca 2005., 2006., 2007. bile informacije i za kredit u valuti eura i za kredit u CHF i da su te letke obavezno davali svim klijentima. U ono vrijeme su klijenti uglavnom znali što je to valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa. Nitko od djelatnika banke nije znao, niti je mogao predvidjeti da će mjesečne rate toliko otići gore. Klijenti su uglavnom znali da postoji mogućnost da će njihova rata varirati zbog promjene tečaja i kamatne stope, ali nitko nije mogao znati da će baš toliko narasti.

10.5. Sud je povjerovao tužitelju cijeneći njegov iskaz istinitim iz razloga što je logično, životno i uvjerljivo iskazivao o svim odlučnim činjenicama. Tužitelj je dokazao svoj status potrošača iz čl.3. st.1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine", broj: 96/03), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, a kojim je propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Budući da iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni kredit uzeo radi kupovine stana, da se u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu nije bavio nikakvom poslovnom djelatnošću niti obrtom, a niti da je taj stan iznajmljivao, te da iz samog Ugovora o kreditu proizlazi da ga je sklopio tužitelj kao fizička osoba, a da tuženik tijekom postupka nije dokazao suprotno, utvrđeno je da tužitelj u ovom postupku ima status potrošača sukladno odredbama Zakona o zaštiti potrošača.

10.6. Sud nije posebno cijenio iskaz svjedokinje Marije Unukić budući da ista nije imala neposrednih saznanja o konkretnom kreditu i konkretnom tužitelju, pa stoga za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari nisu od utjecaja činjenice na koji su način ostali djelatnici banke kao i ona sama inače postupali s klijentima prilikom sklapanja ugovora o kreditu.

10.7. Uzimajući u obzir iskaz tužitelja, te utvrđenja iz kolektivne presude, utvrđeno je da tuženik nije dokazao da se o odredbama Ugovora o kreditu koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule pojedinačno pregovaralo odnosno da iste nisu bile unaprijed formulirane od strane tuženika i da je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Stoga je i ovaj sud utvrdio da su navedene odredbe Ugovora o kreditu u odnosu na valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, primjenom čl.81. st.1. ZZP-a nepoštene, te ništetne u smislu čl.87. st.1. ZZP/03. Dakle, nije utvrđeno postojanje okolnosti koje bi ukazivale da je postupanje tuženika u konkretnom slučaju prilikom ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope bilo drugačije od utvrđenja u navedenim sudskim postupcima.

10.8. Test poštenosti tih ugovornih odredaba proveden je već u kolektivnom sporu u kojemu je pravomoćno utvrđen nedostatak transparentnosti uslijed čega potrošači, korisnici kredita, nisu mogli procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi te odredbe imale za njihove financijske obveze, što znači da tuženik, kao profesionalac i banka, nije dala tužitelju, kao korisniku kredita, sve potrebne

informacije, uzimajući u obzir narav predmeta ugovora i okolnost da sporne odredbe Ugovora o kreditu nisu bile ni jasne ni lako razumljive, što je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja kao potrošača, pa se radi o ništetnim odredbama (čl. 81. do čl.88. ZZP/03).

11. Sud je utvrdio neosnovanim i tuženikov prigovor zastare jer prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022. o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF, ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. Sudska odluka u kolektivnom sporu pravomoćna je 13. lipnja 2014. (glede ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi; presuda Visokog trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: Pž-7129/2013 od 13. lipnja 2014.), odnosno 14. lipnja 2018. (glede ništetnosti odredbi o valutnoj klauzulu; presuda Visokog trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018.), pa do podnošenja tužbe u ovom postupku 11. lipnja 2019. nije protekao zastarni rok od pet godina, u kojem roku zastarijeva tražbina, čl. 225. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/05 i 41/08, u nastavku: ZOO).

12. Na okolnost visine tužbenog zahtjeva, provedeno je financijsko knjigovodstveno vještačenje po stalnom sudskom vještaku Dubravki Herceg. Iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je isti sačinjen uzimajući u obzir činjenice da je kredit iskorišten 25. srpnja 2005., da je tečaj na dan korištenja bio 4,669648, da je rok otplate 25 godina uz početnu ugovorenu kamatnu stopu od 4,90%. Vještak je u nalazu naveo da:

- u konkretnom slučaju postoji preplata na ime preplaćenog iznosa anuiteta po osnovi povećanja kamatne stope u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu u razdoblju od dana korištenja kredita do 30. rujna 2015. u iznosu 2.932,79 eura prikazano u mjesečnim iznosima pojedinačno navedenim u pisanom nalazu i mišljenju;

- negativna razlika kamata kada je plaćeno manje jer je kamatna stopa bila manja od početno ugovorene kamatne stope iznosi 1.031,12 eura;

- u konkretnom slučaju postoji preplata na ime preplaćenog iznosa anuiteta po osnovi tečajne razlike u odnosu na tečaj na dan korištenja kredita u razdoblju od dana korištenja kredita do 30. rujna 2015. u iznosu 6.483,54 eura prikazano u mjesečnim iznosima pojedinačno navedenim u pisanom nalazu i mišljenju;

- negativna tečajna razlika kada je plaćeno manje jer je tečaj bio manji od tečaja koji je vrijedio na dan korištenja kredita iznosi 290,24 eura;

- da ukupan iznos zateznih kamata na tako utvrđene preplaćene iznose kamate i tečaja (samo pozitivne stavke) do 30. rujna 2015. iznosi 4.005,07 eura;

- da je konverzija u konkretnom slučaju napravljena u skladu s odredbama ZIDZPK/15 odnosno da je računski točna;

- da razlika između nove euro glavnice kredita nakon konverzije u odnosu na nedospjelu glavnicu kredita u CHF pod pretpostavkom da nije bilo rasta tečaja CHF na dan konverzije iznosi 3.415,11 eura;

- iznos preplate koja je priznata tužitelju konverzijom na dan 30. rujna 2015. iznosi 1.163,46 eura, te da je ista korištena za namirenje 50% budućih anuiteta;

- da se po pravilima o uračunavanju za iznos preplate priznat u konverziji prvo umanjuje zatezna kamata (4.005,07 – 1.163,46), nakon čega ostaje iznos od još 2.841,61 eura na ime neiskorištene zatezne kamate.

12.1. U odnosu na prigovor tuženika da je vještak u razdoblju od 16. siječnja 2006. do 19. rujna 2010. koristio pogrešan tečaj, vještak je sačinio dopunu nalaza i mišljenja pa je tako naveo da je zaista došlo do greške kod unosa srednjeg tečaja banke u navedenom razdoblju zbog čega je ispravio izračun preplate tečaja, negativnih tečajnih razlika i ukupnih zateznih kamata na preplaćene iznose tečaja. Vještak je tako izračunao da:

- u konkretnom slučaju postoji preplata na ime preplaćenog iznosa anuiteta po osnovi tečajne razlike u odnosu na tečaj na dan korištenja kredita u razdoblju od dana korištenja kredita do 30. rujna 2015. u iznosu 6.457,82 eura prikazano u mjesečnim iznosima pojedinačno navedenim u pisanom nalazu i mišljenju;

- negativna tečajna razlika kada je plaćeno manje jer je tečaj bio manji od tečaja koji je vrijedio na dan korištenja kredita iznosi 290,41 eura;

- da ukupan iznos zateznih kamata na tako utvrđene preplaćene iznose kamate i tečaja (samo pozitivne stavke) do 30. rujna 2015. iznosi 3.972,32 eura;

- da se po pravilima o uračunavanju za iznos preplate priznat u konverziji prvo umanjuje zatezna kamata (3.972,32 – 1.163,46), nakon čega ostaje iznos od još 2.808,86 eura na ime neiskorištene zatezne kamate.

12.2. Sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka cijeneći ga stručnim i danim sukladno pravilima struke iz razloga što je vještak jasno i uvjerljivo odgovorio na sva postavljena pitanja i što je na prigovore dao argumentirane odgovore koje kao točne prihvaća i ovaj sud.

12.3. U odnosu na prigovor tuženika da je vještak nalaz i mišljenje trebao napraviti uzimajući u obzir kamatnu stopu koja je vrijedila za kunske kredite u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, za napomenuti je da je Vrhovni sud RH u svojoj presudi i rješenju Rev-1172/2018 od 19. ožujka 2019. zauzeo stav da se u ovakvim slučajevima mora primijeniti početna kamatna stopa sve dok se na zakonom propisani način ne nadomjesti dio ugovorne odredbe koji je utvrđen ništetnim i uspostavi zakonit mehanizam primjene kamatne stope ili dok se odlukom suda ili druge vlasti ne intervenira u predmetni odnos i tako utvrde parametri za izračun promjenjive kamatne stope. Budući da među strankama nije sporno da nisu ugovorile parametre za

promjenu kamatne stope, da zakonom nije propisan mehanizam promjene te stope, a ne postoji ni odluka suda ili druge vlasti kojom bi se tako nešto odredilo, ovaj je tuženikov prigovor neosnovan. Stoga se u slučaju ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi primjenjuje ona početno ugovorena kamatna stopa koja je rezultat stranačke volje prilikom sklapanja ugovora.

13. Nakon provedenog financijsko knjigovodstvenog vještačenja, tužitelj je u konačnici postavio tužbeni zahtjev na način da je na ime preplaćenih iznosa kredita potraživao iznos od ukupno 12.199,47 eura sa zateznim kamatama koje teku od 1. listopada 2015. do isplate.

14. U odnosu na kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva tužitelja potrebno je reći da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. odgovarajući na pitanje koje je sporno i u ovom postupku, zauzeo pravo shvaćanje koje glasi: "Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji.".

14.1. U odnosu na pravo tužitelja na isplatu preplaćenih anuiteta s osnove promjenjive kamatne stope i valutne klauzule, a polazeći od pravnog shvaćanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetog u naprijed citiranoj odluci broj Rev457/2025-21 od 27. svibnja 2026., utvrđeno je da tužitelj nema pravo na isplatu preplaćenih anuiteta i to u iznosu od 2.932,79 eura na ime preplate kamate i 6.457,82 eura na ime preplate tečaja sa zateznim kamatama tekućim od 1. listopada 2015. do isplate. Naime, ZID ZPK/15 je u člancima 19.d i 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila sklapanju Aneksa, pa je tužitelj kao potrošač bio u prilici još prije sklapanja proučiti njegove odredbe i odlučiti hoće li pristati na konverziju. Sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 stranke su iznova uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, čime je prestala obveza tuženika na povrat više plaćenih iznosa anuiteta, jer primjena ZID ZPK/15 derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti, kao i pravo na zatezne kamate koje na preplaćene iznose anuiteta teku nakon konverzije, tj. od 1. listopada 2015. do isplate. Dakle, iako je svrha donošenja ZID ZPK/15 bila konverzija, tako izvršena konverzija prema odredbama ZIDZPK je imala za posljedicu prestanak obveze tuženika kao kreditora (trgovca) prema tužitelju kao korisniku kredita (potrošaču) na postupanje prema ništetnoj ugovornoj odredbi o načinu promjene ugovorne kamatne stope i o valutnoj klauzuli iz konvertiranog (izvornog) kredita, jer su te odredbe zamijenjene novim odredbama koje nemaju obilježja nepoštenosti, a time posljedično niti ništetnosti, pa potrošač sklapanjem takvog dodatka sukladno ZID ZPK/15 nema pravo na isplate radi ništetnosti predmetnih ugovornih odredbi.

14.2. Nasuprot tome, tužitelj ima pravo na isplatu zateznih kamata koje su na preplaćene iznose anuiteta s osnove ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i

valutnoj klauzuli tekle od plaćanja svakog anuiteta do dana konverzije 30. rujna 2015. koje je vještak izračunao u iznosu 3.972,32 eura. Ovo stoga što je tijekom postupka utvrđeno da je predmetna konverzija provedena sukladno odredbama ZIDZPK/15 i što je utvrđeno da je tuženik sastavljač osnovnog Ugovora o kreditu koji sadržava nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi temeljem kojih je tužitelj preplatio anuitete kredita. Iz svega toga nadalje proizlazi da je tuženik nepošten stjecatelj zbog čega u smislu članka 1115. ZOO-a mora platiti i zatezne kamate tekuće od dana stjecanja, po stopi propisanoj člankom 29. stavkom 2. ZOO-a što konkretno znači od dana plaćanja svakog anuiteta do dana konverzije, a kako je to vještak izračunao u nalazu i mišljenju. Iako sukladno pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetog u odluci broj Rev457/2025-21 od 27. svibnja 2026., potrošači imaju pravo na zatezne kamate u punom iznosu, bez uračunavanja preplate priznate u konverziji, tužitelj je konačno postavljenim tužbenim zahtjevom iznos ukupnih zateznih kamata umanjio za prelatu priznatu konverzijom. S obzirom da sud sudi u granicama postavljenog tužbenog zahtjeva, te da ne može prekoračiti isti, sud je tužitelju na ime ukupnih zateznih kamata dosudio iznos koji je i tražio kao u točki III/ izreke.

14.3. S obzirom da su tužitelju u konačnici dosuđene samo zatezne kamate na preplaćene iznose kamate i tečaja, i to u apsolutnom iznosu, na taj mu iznos pripada daljnja procesna kamata sukladno čl. 31. ZOO i to od dana podnošenja takvog zahtjeva sudu (31. svibnja 2026.). Stoga je tužitelj odbijen s dijelom tužbenog zahtjeva kojim je procesne kamate potraživao od 1. listopada 2015. do 30. svibnja 2026. kao u točki IV/ izreke.

14.4. Budući da je tuženik podneskom od 31. svibnja 2026. djelomično povukao tužbu u dijelu u kojem je tražio utvrđenje ništetnim Dodatka ugovoru o kreditu kojim je kredit konvertiran, te da se tuženik nije protivio povlačenju, odlučeno je kao u točki VII/ izreke.

14.5. Sud je djelomično odbio tužitelja s tužbenim zahtjevom kao u točki II/ izreke i to u dijelu za utvrđenje ništetnim čl. 2. Ugovora kojim je ugovorena valutna klauzula u švicarskim francima (CHF), odnosno kojom je glavnica obveze vezana za valutu švicarski franak jer se ništetnost valutne klauzule odnosi na način otplate kredita, a ne na način isplate kredita, prema kojoj odredbi se kredit isplaćuje u kunskoj protuvrijednosti iznosa u CHF, prema srednjem tečaju za devize kreditora na dan korištenja kredita. Također, prema tom tečaju sačinjen je nalaz i mišljenje financijskog vještaka, na način da je za svaki anuitet utvrđena razlika između početnog tečaja i tečaja koji je vrijedio na dan dospijeća svakog anuiteta. Stoga, navedena odredba Ugovora o kreditu nije protivna odredbama ZZP-a, ni odredbama ZOO-a, niti dovodi do neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

14.6. U odnosu na tuženikov prigovor radi prebijanja za iznos od 290,24 eura na ime tzv. negativne tečajne razlike i iznos od 1.061,12 eura na ime negativne kamate, sud je utvrdio da ne postoji takvo potraživanje tuženika prema tužitelju jer je tužitelj odbijen s dijelom tužbenog zahtjeva za isplatu preplaćenih iznosa kamate i tečaja, pa kako ne postoji potraživanje tužitelja prema tuženiku, tako ne postoji niti prijebojni zahtjev tuženika prema tužitelju budući da je prigovor radi prebijanja akcesoran tužbenom zahtjevu, a taj zahtjev je u ovom slučaju odbijen.

15. Budući da je tužitelj djelomično uspio u parnici, sud mu je dosudio trošak postupka na temelju čl.154. st.2. ZPP. S osnovom tužbenog zahtjeva tužitelj nije uspio u razmjerno neznatnom dijelu u odnosu na koji nije nastao poseban trošak pa je stoga sud uzeo da je isti s osnovom uspio u cijelosti, dok je s visinom uspio s 23,02 %, pa je stoga sud utvrdio tužiteljev uspjeh u parnici u iznosu 61,51%, a tuženikov s 38,49%. Nakon što se od postotka tužiteljevog uspjeha u parnici oduzme postotak tuženikovog uspjeha u parnici, utvrđeno je da je konačan omjer tužiteljevog uspjeha u parnici 23,02%.

15.1 Sud je tužitelju prema vrijednosti predmeta spora dosudio trošak u iznosu 995,94 eura, a koji trošak obuhvaća sastav tužbe 100 bodova prema Tbr.7.t.1., sastav obrazloženog podneska od 4. studenog 2020. 100 bodova prema Tbr.8.t.1., sastav podnesaka od 27. veljače 2020., 13. lipnja 2023., 31. listopada 2024. 25 bodova svaki prema T.br.8.t.4., zastupanje na ročištima 11. listopada 2024., 14. siječnja 2026., 1. lipnja 2026. i 13. listopada 2026. 100 bodova svaki prema T.br.9.t.1., zastupanje na ročištu 16. veljače 2026. 25 bodova prema T.br.9.t.5. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj: 138/23) i pripadajući PDV u iznosu 350,00 eura. Kada se sve zbroji, utvrđeno je da tužitelju za navedene radnje pripada trošak u iznosu 1.750,00 eura međutim, uzimajući u obzir njegov uspjeh u parnici od 23,02% utvrđeno je da mu pripada trošak u iznosu 402,85 eura. Sud je u cijelosti priznao tužitelju i trošak vještačenja u iznosu 540,00 eura, te trošak pristojbe na tužbu u iznosu 53,09 eura. Sud tužitelju nije priznao trošak sastava podneska od 31. listopada 2024. budući da ga je svojom krivnjom morao ponovno podnositi. Nije mu priznat ni trošak izvješća stranci o presudi budući da isti nije nastao. Sud tužitelju nije priznao ni trošak pristupa ročištu za objavu presude jer će o tom trošku sud odlučiti nakon što presuda bude objavljena.

Osijek, 16. studenog 2026.

Sudac
Nikolina Primorac

NIKOLINA PRIMORAC

Elektronički potpisano: 16.11.2026T12:51:20 (UTC:2026-11-16T11:51:20Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 71662045-27c3-44c5-add2-ab1135508641
Općinski sud u Osijeku

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU
Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se podnosi elektronskim putem ovome sudu, a o istoj odlučuje nadležni županijski sud.

Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok za žalbu teče od dana objave presude, a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok za žalbu teče od dana primitka presude.

DOSTAVITI:
1. pun. tužitelja
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30890-29f3d**

Kontrolni broj: **0f99a-58610-f278c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.